

Ambrus Miklós

Ambrus Miklós Egerben született 1933. május 31-én. Már tízéves korától rendszeresen sportolt, 1944-től az Egri Fáklya játékosa volt, 16 évesen már az első osztályban védett. 1953-ban, még mindig csak 20 évesen, de már tapasztalt kapusként igazolta le a Budapesti Kinizsi, azaz a Fradi, ahol három évvel később már magyar bajnoknak mondhatta magát. Ekkor jött 1956., amely majdenem derékba törte a karrierjét, 1956. és 1958. között ugyanis külföldön élt, akkori szóhasználatnál élve disszidált. Hogy milyen nagyszerű kapus volt? Ennek bizonyosságára a sportbéli címein - egy-egy olimpiai bajnoki és Európa-bajnoki cím, öt-öt magyar bajnoki cím és MK győzelem - elég felemlíteni azt a tényt, hogy barátai és klubtársai el tudták intézni, hogy disszidensként büntetlenül hazatérhessen, folytathassa sportkarrierjét. Ha ezt nem tudták volna megtenni, akkor most sok- sok címmel kevesebb lenne Ambrus Miklós neve mellett a történelemkönyvekben. De szerencsére el tudták intézni, és tovább varázsolhatott a kapuban egy nagyszerű vízilabda kapus. A hazatérése után következett ugyanis az igazi, minden addigi sikereit felülmúló további tíz esztendő, amelynek aranyérmekben kifejezhető állomásait már ugyancsak említettük. Ezek közül nyilván az olimpiai bajnoki cím volt számára a legkedvesebb, amely egészen mesészerűen jött össze. Annak ellenére, hogy 1962-ben Európa-bajnok lett a válogatottal, az 1964-es tokiói olimpiára nem akarták kivinni, csak az utolsó pillanatban gondolta meg magát Laky Károly szövetségi kapitány, leginkább a csapat nyomására. Második számú kapusként utazott Tokióba, és csak az utolsó két meccsen játszott. A szovjetek elleni döntőben a magyar válogatottnak 5:2-re kellett nyernie úgy, hogy két negyedlet követően még az ellenfél vezetett 2:1-re. Végül Dömötör Zoltán legendás góljával beállította a győzelemhez szükséges, 5:2-es végeredményt, aminek megtartásához azonban Ambrus Miklós utolsó, hatalmas bravúrja is kellett.

Sportpályafutása után a Magyar Vízilabda Szövetségnél, a Ferencvárosnál és annak vízilabda-csapatánál is tevékenykedett, de segítette az éppen megalakuló Magyar Olimpiai Bajnokok Klubját is. Sok helyen dolgozott, ám igazi otthona a Ferencváros volt, ezt a klubot élete utolsó napjáig a szívében hordozta, sorsát, eredményeit követte, figyelemmel kísérte. Valódi Fradi-szíve volt, amely őt esztendeje, 2019. augusztus 3-án szűnt meg dobogni. Akkor, azon a napon megszűnt dobogni az a szív, ám soha nem szűnhet meg az emlékezés az olyan nagyszerű sportolókra és emberekre, mint amilyen Ambrus Miklós is volt.

Budapest, 2024. augusztus 3.